

Mgr. Radek Jilg
ADVOKÁT
č. ČAK 8751
Ladova 2044/3, 128 00 Praha 8
tel.: 224 242 771, e-mail: jilg@ak-jilg.cz

Ústavní soud ČR

Joštova 625/8
660 83 Brno 2

V Praze dne 10. 6. 2024

- Stěžovatelka:** **Spolek Svobodné rádio, IČO: 04639855**
se sídlem V Zátíší 333, Braškov 273 51
- Právně zastoupen:** **Mgr. Radek Jilg, advokát**
ev. č. ČAK 8751
se sídlem Ladova 2044/3, 128 00 Praha 2
- Účastník č. 2:** **Nejvyšší soud v Praze**
se sídlem nám. Hrdinů 1300, 140 00 Praha 4 - Nusle
- Účastník č. 2:** **Městský soud v Praze**
se sídlem Spálená 2, 112 16 Praha 2
- Účastník č. 3:** **Obvodní soud pro Prahu 7**
se sídlem Hybernská 1006/18, 110 00 Praha 1
- Vedlejší účastník č. 1:** **PhDr. Josef Skála, CSs., nar. 27. 5. 1952**
trvale bytem Londýnská 537/16, Praha 2
- Vedlejší účastník č. 2:** **Ing. Juraj Václavík, nar. 20. 3. 1960**
trvale bytem Okr. Tř. Járy Cimrmana 480, Stará Huť
- Vedlejší účastník č. 3:** **Vladimír Kapal**
nar. 23. 3. 1949
trvale bytem Průhon 142/1, Brandýs n. Labem – Stará Boleslav
- Věc:** **Ústavní stížnost proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2024, sp. zn. 8 Tdo 985/2023, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 7. 2023, sp. zn. 44 To 150/2023, a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 3. 3. 2023, sp. zn. 24 T 107/2022**

Datovou schránkou

Přílohy: plná moc a dále dle textu

I.
Řízení před soudem I. stupně

V trestní věci vedené pod sp. zn. 24 T 107/2022 vydal dne 3. 3. 2023 Obvodní soud pro Prahu 7 rozsudek, kterým mě, právnickou osobu, Spolek Svobodné rádio, uznal vinnou

ad II.) z přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku,

za což jsem byla odsouzena

podle § 405 tr. zákoníku a § 23 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, k trestu uveřejnění rozsudku v rozsahu výrokové části s velikostí a typem písma odpovídajícími písemnému vyhotovení rozsudku prostřednictvím veřejné internetové sítě na adrese rádia Svobodné rádio www.svobodne-radio.com ve lhůtě 30 dní od právní moci rozsudku na dobu nejméně 90 dní.

Uvedeného přečinu jsem se měla dopustit prostřednictvím spoluodsouzeného Vladimíra Kapala coby člena výboru statutárního orgánu a partnera předsedkyně výboru Soni Zikmundové, který má navíc trvalý a rozhodující vliv na řízení spolku a jeho mediální činnost, kdy se Vladimír Klapal jako hlavní osoba spolku a rádia též prezentuje. Spoluodsouzený Vladimír Klapal jako moderátor diskuzního formátu Studio Beta Svobodného rádia provozovaného spolkem na adrese www.svobodne-radio.com (též varianta se svobodne-radio.cz) v rámci činnosti spolku nejdříve připravil téma a formát a sezval pozval hosty, kdy následně dne 2. 7. 2020 od 20.48 hodin prostřednictvím komunikačního programu Skype a veřejné internetové sítě zahájil rozhovor s vybranými hosty na téma série masových vražd převážně polských válečných zajatců a části civilních zajatců z řad polské inteligence v počtu více než 15 tisíc osob, které jsou souhrnně známy jako katyňský masakr.

Rozhovor byl moderátorem Vladimírem Klapalem veden spolu se spoluobžalovaným doktorem Skálou a inženýrem Václavíkem vystupujícím pod pseudonymem Jiří Sifrin coby hosty. Rozhovor byl s vědomím ostatních obžalovaných živě vysílán, kdy následně zvukový záznam z rozhovoru o délce 1:46:35 spolu s žádostí o finanční příspěvky posluchačů pro spolek a poděkování za ně Vladimír Klapal uveřejnil jako trvale neomezeně dostupný na veřejné internetové síti na své adrese Svobodného rádia v odkazu <https://svobodne-radio.com/2020-07-02-studio-beta-josef-skala-a-jiri-sifrin-katyn/> (též varianta se svobodne-radio.cz) a na kanále „Spolek Svobodné rádio“ umístěném na platformě YouTube <https://youtu.be/DhBv15bsQ0> pod názvem 2020 07 02 — Studio Beta — Josef Skála a Jiří Šifřín – Katyň.

V průběhu rozhovoru pak obž. Vladimír Klapal, doktor Skála a inženýr Václavík ve vzájemné shodě a podpoře měli veřejně odmítat, relativizovat a zlehčovat výlučnou odpovědnost komunistického Sovětského svazu za tzv. katyňský masakr, jeho samotnou podstatu, rozsah a průběh včetně označení skutečného pachatele, způsob spáchání masakru, určení a počet obětí, a to uváděním nepravdivých, neúplných a zkreslených skutečností mj. předkládáním účelových odkazů na údajné závěry a důkazy, které vytvořil a již použil Sovětský svaz a jiné subjekty a osoby v jeho zájmu k zatajování skutečné viny, povahy a rozsahu událostí před samotným přiznáním odpovědnosti na nejvyšší politické úrovni Sovětským svazem a nástupnickou Ruskou federací v letech 1990, 1992 a 2010.

Během vysílaného pořadu Vladimír Klapal formálně v pozici moderátora měl popírat, že katyňský masakr byl spáchán na příkaz komunistického vedení Sovětského svazu příslušníky tajné služby NKVD, a uváděl, že vše je trošičku jinak, než se nám snaží v současné době namluvit, v poslední době se ohýbá a otáčí historie a je třeba s obžalovanými přiblížit, co se v Katyni stalo, jak to tak vypadá, celý případ byl zkonstruován nacisty za podpory polské protiruské vlády, dokumenty o vině předané Sovětským svazem měly být vyrobeny dodatečně s datovými a faktografickými nesrovnalostmi, že šlo o uměle vytvořené falzum, místa vraždění označil za nesmyslná, odhalení masakru a pozdější přiznání viny prohlásil za podvod, na kterém se podíleli Chruščov, Gorbačov a Jelcin jako pozdější představitelé Sovětského svazu a Ruska, hovořil o údajných manipulacích s důkazy, dotazoval se ostatních obžalovaných, zda tzv. katyňský masakr byl nebo nebyl a zda byli vinni Sověti či Němci, následně v přítakání odpovědi obž. Václavík uvedl, že ani on si nedovede představit, že by byla viníkem sovětská strana.

*Důkaz: - rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 3. 3. 2023,
sp. zn. 24 T 107/2022*

II.

řízení před soudem II. stupně, řízení o dovolání

Proti tomuto rozsudku jsem v zákonné lhůtě podala odvolání, o kterém dne 7. 6. 2023 rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem č.j. 44To 150/2023-682 (rozsudek je chybně datován dnem 7. 7. 2023) tak, že odvolání podle § 256 tr. řádu zamítl.

Důkaz: - rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 7. 2023, sp. zn. 44 to 150/2023

Proti shora označeným rozhodnutím odvolacího a prvoinstančního soudu jsem následně podala dne 24. 8. 2023 k Nejvyššímu soudu dovolání, o kterém rozhodl Nejvyšší soud dne 24. 1. 2024 usnesením č. j. 8 Tdo 985/2023-844, doručeným mému obhájci dne 11. 4. 2024, tak, že mé dovolání dle 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl s tím, že se Nejvyšší soud ztotožnil s rozhodnutím soudů předchozích instancí.

Důkaz: - usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2024, sp. zn. 8 Tdo 985/2023

III. přípustnost ústavní stížnosti, zachování lhůty

Využila jsem všech opravných prostředků, které mi v této věci umožňuje zákon. S ohledem na skutečnost, že nesouhlasím se shora označeným usnesením Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2024, č. j.: 8 Tdo 985/2023-844, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2023, sp. zn. 44 To 150/2023 a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 3. 3. 2023, sp. zn. 24 T 107/2022, a zároveň mám za to, že jeho vydáním bylo zasaženo do mých práv, podávám tímto k Ústavnímu soudu ČR prostřednictvím svého obhájce tuto ústavní stížnost, kterou odůvodňuji následovně.

Pokud jde o lhůtu k podání této ústavní stížnosti a její zachování, pak konstatuji, že nejdříve bylo rozhodnutí o dovolání (tedy usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2024, č. j. 8 Tdo 985/2023-844) doručeno mému obhájci, a to dne 11. 4. 2024, teprve následně bylo toto rozhodnutí doručeno i do mých rukou.

IV. předpokládaná porušení práva

Pro dokreslení kontextu celé věci si dovoluji krátce zprvu uvést, že jako Spolek Svobodné rádio z. s. vykonávám svou mediální činnost prostřednictvím veřejné internetové sítě. Podstatou pořadu Studio Beta je polemika, diskuze, která by měla stát na principech akademické debaty. V žádném případě se nemohu ztotožnit se závěrem, že by se mělo jednat o platformu či činnosti směřující k páčání jakékoliv trestné činnosti. Naší hlavní snahou je poskytovat prostor pro různé – i ty menšinové – názory a umožnit konstruktivní výměnu myšlenek mezi účastníky i posluchači. Naše cíle jsou čistě akademické a diskuze jsou vedeny v duchu respektu a snahy o hlubší porozumění různým společenským otázkám.

V demokratické společnosti je zaručeno právo na informace, jak je zakotveno v článku 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Toto právo v sobě zahrnuje právo na historické informace včetně práva na kritické hodnocení různých historických událostí. Každý příjemce má za úkol svým vlastním uvážením vybrat informace, které jsou pro něj akceptovatelné a odpovídají jeho pohledu na svět. Samotný rozsah práva na informace obsahuje možnost hledat, přijímat a šířit informace a myšlenky. Respektuji skutečnost, že existují zákonná omezení svobody projevu, nicméně odmítám tvrzení, že bych svým jednáním překročil tato stanovená omezení. Záměrem mé mediální platformy není zlehčování utrpení žádného národa ani relativizace prokázaných válečných zločinů. Nedokáži se tedy ztotožnit se závěry předchozích soudů, které neshledaly mé jednání jako pouhou realizaci práva na svobodu projevu.

Jednání soudů zásadně narušilo mé právo na spravedlivý proces, které je garantováno v hlavě páté Listiny základních práv a svobod, konkrétně v článku 36 odst. 1. Tento článek uvádí, že „každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu“. Je to základní ochrana, která zajišťuje přístup ke spravedlnosti bez předpojatosti či vlivu. Porušením tohoto práva mi bylo znemožněno účinně hájit svá práva před nezávislým a nestranným soudem.

Je důležité zdůraznit, že právo na spravedlivý proces zahrnuje nejen přístup k soudnímu řízení, ale také spravedlivé zacházení v průběhu celého procesu. To znamená právo na obhajobu a právo na rozhodnutí, které je řádně odůvodněné. Porušení těchto zásad může mít vážné důsledky. Soudy prvního stupně, odvolací i dovolací jednaly v rozporu s těmito principy, což vedlo k vážnému narušení mého práva na spravedlivý proces. Tento problém má negativní dopad nejen na mě, ale ohrožuje i důvěryhodnost celého soudního systému. Ukazuje, že nejde o ojedinělý problém, ale o systémové selhání.

Toto narušení mého ústavního práva na spravedlivý proces spatřuji v tom, že soud prvního stupně ve svém rozsudku uvádí, že „prováděl dokazování předložením a čtením vyjádření odborníků z historických oborů a institucí ke stavbě a obsahu pořadu.“ V rozsudku soudu prvního stupně se uvádí, že probíhal proces dokazování skrze prezentaci a přednes odborných stanovisek od historických odborníků a institucí týkajících se obsahu a struktury pořadu. Mezi těmito odborníky byl i Doc. PhDr. Jiří Vykoukal, Ccs., historik se specializací na středovýchodní Evropu působící na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy. Rozsudek v bodě 2 uvádí, že Doc. Vykoukal vyjádřil názor, že veřejnosti je patrný záměr „diskuze“ popřít sovětskou zodpovědnost za události známé jako katyňské vraždy. Navzdory snaze obžalovaných nebylo soudem vyhověno požadavku na výslech doc. Vykoukala, čímž mně a dalším obžalovaným byla upřena možnost vést s doc. Vykoukalem polemiku nad skutečnostmi, o které svůj názor opírá. Stejně tak byl odmítnut návrh na vyslechnutí Doc. PhDr. Jiřího Friedla, Ph.D., DSc., odborníka v oblasti dějin Polska, československo-polských vztahů a česko-polských vztahů ve 20. století, který působí v Akademii věd ČR. V jeho odborném posudku datovaném k 7. 4. 2021 však uvádí, že mě a další spoluobviněné identifikuje jako někoho s nedostatkem základních znalostí v této problematice a s nedostatkem povědomí o širších historických kontextech.

Podobně byla zamítnuta žádost o vyslechnutí doc. PhDr. Jiřího Friedla, Ph.D., DSc., historika působícího v AV ČR, který se specializuje na dějiny Polska, československo-polské a česko-polské vztahy ve 20. století. Ve svém expertním stanovisku ze dne 7. dubna 2021 doc. Friedl uvedl, že u mě a dalších spoluobžalovaných shledává „deficit elementárních znalostí problematiky a širších historických souvislostí.“ Toto stanovisko bylo také jenom čteno jako listinný důkaz.

V opakovaně zamítnutých návrzích na výslech odborníků ze strany soudu prvního stupně lze vidět hrubé porušení zásady rovnosti stran a práva na obhajobu, zejména v kontextu, kdy soud ve svém rozhodnutí z velké části spoléhá na jejich stanoviska. Principy spravedlivého soudního procesu, zejména v trestním řízení, vyžadují nejvyšší míru spravedlnosti a rovnosti pro všechny jeho účastníky. Toto zahrnuje i právo na obhajobu a možnost předložení relevantních důkazů. V daném případě mám právo na konfrontaci názorů a závěrů odborníků s mými vlastními závěry a argumenty. Bez aktivní možnosti obhajoby pro mne a ostatní spoluobžalované by mohly zůstat nevyjasněné otázky a pochybnosti, které mohou hrát klíčovou roli při rozhodování soudu o vině a výši trestu. Zajištění spravedlivého procesu vyžaduje poskytnutí prostoru pro plnou obhajobu a prezentaci důkazů, a to včetně výše zmíněné možnosti konfrontace s opačnými stanovisky.

Skutečností, že se soud prvního i druhého stupně v souvislosti s vydáním odsuzujícího rozhodnutí opíral o zásadu volného hodnocení důkazů, považuji jako důvod pro zamítnutí provedení výše uvedených důkazů obhajoby za mírně ironický. Konstantní zamítání návrhů důkazních návrhů, jako jsou navrhované výslechy, ač by tato konfrontace byla pro soudní proces i otázku viny mé i dalších spoluobžalovaných přínosná a žádoucí, mohlo narušit ústavní právo na spravedlivý proces. Soud, který ctí tuto zásadu, by měl vždy zohledňovat předkládané důkazy a umožnit jejich provedení. Dle soudu zamítnutí provedení těchto důkazů bylo ospravedlněno tím, že obžalovaní tím nezískali případnou další mediální pozornost, kterou by výslech odborníků vyvolal, v důsledku čehož by nepokračovali v páchání trestné činnosti. Stěžovatelka má za to, že pokud měl soud záměr zajistit, aby má obhajoba neměla možnost proniknout do médií nebo k veřejnosti přítomných v soudní síni, měl k dispozici použití ustanovení § 200 odst. 1 trestního řádu. Toto ustanovení umožňuje vyloučení veřejnosti během určité části hlavního líčení nebo omezení účasti médií a regulaci jejich aktivity. Soud se tedy rozhodl pro cestu upření základního práva na obhajobu namísto použití tohoto ustanovení a pokračovat v procesu bez údajného rizika.

S ohledem k výše uvedenému je tak poněkud zarážející, že se Městský soud v Praze jako soud a následně pak Nejvyšší soud jako soud dovolací se závěry o absenci nutnosti neprovedení důkazů navrhovaných obhajobou ztotožnil.

Soudy dále porušily postup při právní kvalifikaci trestného činu tím, že mé jednání nemohlo ani nenaplnilo znaky skutkové podstaty trestného činu ve smyslu ust. § 405 trestního zákoníku, a to v minimálně ve dvou obligatorních znacích skutkové podstaty, objektivní a subjektivní stránce.

Ohledně objektivní stránky trestného činu dle ust. § 405 trestního zákoníku, zákon výslovně jmenuje činy ve formě popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování. Podle komentáře (*Trestní zákoník, 3. vyd., 2023, s. 4791 – 4798: P. Šámal, J. Herczeg, T. Gřivna, M. Dvořák*) se popíráním rozumí tvrzení, že určité historické události, jejichž realita

není sporná a splňují znaky genocidy nebo zločinů proti lidskosti a míru či válečných zločinů dle mezinárodního práva a byly jako takové uznány, se vůbec nikdy nestaly. Zpochybňování odkazuje na situaci, kdy pachatel relativizuje vážnost těchto událostí za stejných podmínek. Může tyto události zlehčovat nebo tvrdit, že k nim sice došlo, ale ne ve stejném rozsahu či za podobných okolností. Samotné zpochybňování vedlejších okolností by nemělo být trestné, neboť zákon má za cíl trestat hrubé popírání či zpochybňování historicky prokázaných zločinů. Schvalování zahrnuje veřejné vyjádření souhlasu s těmito zločiny a ospravedlňování může zahrnovat argumentaci ohledně historické situace, poukázání na podobné činy nebo dokonce snahu o relativizaci událostí tím, že byly páčány zločiny „ještě horší“. Trestní právo zde tedy nesměřuje k trestání zpochybňování nebo popírání vedlejších aspektů, ale zaměřuje se na závažní formy zpochybňování nebo popírání stěžejních historických událostí, které jsou již potvrzeny.

Podle § 405 trestního zákoníku objektivní stránka trestného činu zahrnuje činy ve formě popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování. Komentář k trestnímu zákoníku (*Trestní zákoník, 3. vyd., 2023, s. 4791 – 4798: P. Šámal, J. Herczeg, T. Gřivna, M. Dvořák*) vysvětluje, že popírání znamená tvrzení, že určité historické události, které jsou nesporné a splňují znaky genocidy nebo zločinů proti lidskosti a míru či válečných zločinů uznaných podle mezinárodního práva, se nikdy nestaly. Zpochybňování se týká situací, kdy pachatel relativizuje závažnost těchto událostí za stejných podmínek. To může zahrnovat zlehčování těchto událostí nebo tvrzení, že k nim sice došlo, ale ne v takovém rozsahu nebo za podobných okolností. Zákon nepostihuje zpochybňování vedlejších okolností, protože cílem je trestat hrubé popírání či zpochybňování historicky prokázaných zločinů. Schvalování zahrnuje veřejné projevy souhlasu s těmito zločiny. Ospravedlňování může zahrnovat argumentaci historickým kontextem, poukazování na podobné činy nebo snahu o relativizaci událostí tvrzením, že byly spáchány horší zločiny. Trestní právo tedy nezaměřuje na trestání zpochybňování nebo popírání vedlejších aspektů událostí jako je třeba diskuze nad pochybnostmi o pachatelství té či oné strany, ale zaměřuje se na závažné formy zpochybňování nebo popírání samotných klíčových historických událostí, které jsou již potvrzené.

Ohledně subjektivní stránky trestného činu dle § 405 trestního zákoníku je důležité si dále uvědomit, že se jedná o úmyslný trestný čin. Výše uvedený komentář k trestnímu zákoníku vysvětluje, že lze popírat pouze skutečnosti, jejichž historická pravdivost byla prokázána. K úmyslnému popírání by muselo dojít v případě, že pachatel vědomě tvrdí něco, o čem ví, že je nepravdivé, nebo má alespoň implicitní povědomí o možné nepravdivosti svého tvrzení. Popírání z neznalosti nebo nepochopení nestačí k naplnění skutkové podstaty trestného činu. Z tohoto výkladu vyplývá, že subjektivní stránka musí zahrnovat všechny okolnosti trestného činu, včetně vnitřního přesvědčení pachatele, že se skutečně dopouští trestného činu. To vyžaduje jistotu ze strany pachatele, nikoliv pouhou pravděpodobnost nebo aktuální verzi historického pohledu na událost. Konkrétně co se týče katyňského

masakru, je důležité zdůraznit, že interpretace těchto událostí se v nedávné historii třikrát změnila. Nejprve byl za viníka označen Sovětský svaz, poté nacistické Německo, a v současnosti opět Sovětský svaz. Pokud zohledníme požadavek na objektivní jistotu ohledně historické události, která by byla považována za notoricky známou, je obtížné toto splnit v případě událostí, kde došlo k tak častým změnám historického pohledu.

V průběhu celého diskuzního pořadu nedošlo k žádnému porušení výše zmíněných principů. Jak jsem již dříve uvedla, hlavním cílem mé mediální platformy je umožnit akademickou diskuzi. V rámci této činnosti se snažím dodržovat nejen vnitrostátní zákony a ústavní normy, ale také mezinárodní dohody. Na základě tohoto přístupu lze s jistotou konstatovat, že nedošlo k naplnění objektivní ani subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu podle ustanovení § 405 trestního zákoníku. Chci také zdůraznit, že se naše diskuze vždy odehrávají v duchu respektu a snahy o konstruktivní dialog. Naše platforma je zaměřena na podporu kritického myšlení a výměny názorů, což považujeme za podstatné pro akademický rozvoj.

Již v usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 20. 4. 2022, č.j. NCOZ-2229-55/TČ-2021-413300-T, bylo správně uvedeno, že jsem událost – katyňský masakr, nepopírala. Oproti zákonné dikci ust. § 405 tr. zákoníku však orgány činné v trestním řízení nepřípustně rozšířily skutkovou podstatu trestného činu tam uvedeného. Zároveň své závěry o protiprávnosti mého jednání opírají mj. o „*legální omezení svobody projevu ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 a čl. 17 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*“ Svou argumentaci dále podporují argumentem, že „*svobodu projevu a právo šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých.*“ S tímto argumentem bych mohla plně souhlasit, avšak pouze za předpokladu, že by se nejednalo o svévolné rozšiřování trestní odpovědnosti prostřednictvím orgánů činných v trestním řízení.

Omezení ústavně garantovaných práv za účelem ochrany práv a svobod druhých je záležitostí zákonodárce. Navíc všechna přípustná omezení práv a svobod musejí být vykládána přísně restriktivně. Zároveň je důležité zdůraznit, že zákonné omezení svobody projevu musí být jasně definováno a aplikováno v souladu s principy právního státu. V tomto případě se domnívám, že došlo k neoprávněnému rozšíření rozsahu trestního činu, což je v rozporu s právními zásadami. Omezení svobody projevu musí být vždy vyvážené a nesmí překračovat hranice stanovené zákonem.

Svoboda projevu je jedním ze stěžejních pilířů demokratické společnosti, která je zaručena nejen jednotlivcům, ale i právníkům osobám. I když Ústava nezmiňuje explicitně právníky osoby v kontextu svobody projevu, Ústavní soud vychází z principu, že svoboda projevu je základním právem, které náleží každému subjektu, ať už je to jednotlivec nebo právní entita. Pro provozovatele rozhlasového vysílání je svoboda projevu životně

důležitá. Tato svoboda není jen privilegiem, ale spíše základním nástrojem pro sdílení informací, názorů a myšlenek s veřejností. Je nezbytná pro fungování svobodného a pluralitního mediálního prostředí, které je základním kamenem demokracie.

Omezení této svobody by vždy mělo být posuzováno s ohledem na různé faktory, nejen na obsah a formu projevu, ale také v závislosti na místě a času, kde je projev prezentován. Důležité je, aby omezení této svobody bylo adekvátní, nevyhnutelné a v souladu s demokratickými principy. Místo a čas, kde je projev prezentován, jsou také klíčové faktory, které mohou ovlivnit význam a dopad konkrétního projevu. Například veřejný projev na politickém shromáždění má jiný kontext než projev v soukromé rozhlasové stanici. Proto je důležité, aby omezení svobody projevu bylo posuzováno s ohledem na konkrétní okolnosti.

V. další podstatné okolnosti

Závěrem uvádím, že jsem po celou dobu trestního řízení spolupracovala s orgány činnými v trestním řízení a poskytovala jim veškeré potřebné informace. Současně jsem neprodleně splnila povinnost uveřejnit rozsudek v rozsahu výrokové části, která mi byla uložena Obvodním soudem pro Prahu 7 dle § 23 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, a to dokonce tak, že jsem zveřejnila na svých webových stránkách celý tento rozsudek, což bylo nad rámec soudního rozhodnutí.

VI. shrnutí

Ústavnímu soudu tak touto cestou prostřednictvím svého obhájce tímto předkládám svoji ústavní stížnost proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2024, sp. zn. 8 Tdo 985/2023, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 7. 2023, sp. zn. 44 To 150/2023, a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 3. 3. 2023, sp. zn. 24 T 107/2022, neboť mám za to, že vydáním odsuzujícího rozsudku, zamítnutím mého odvolání a odmítnutím dovolání bylo významně porušeno mé právo na spravedlivý soudní proces, jakož i právo na informace a svobodu projevu.

VII. petit

Z výše uvedených důvodů prostřednictvím svého obhájce navrhuji, aby Ústavní soud přijal tento

N Á L E Z

jímž zruší usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2024, sp. zn. 8 Tdo 985/2023, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 7. 2023 (7. 6. 2023), sp. zn. 44 to 150/2023, a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 3. 3. 2023, sp. zn. 24 T 107/2022, kterými jsem byla uznána vinná pod bodem II. z přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku, a odsouzena podle § 405 tr. zákoníku a § 23 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, k trestu uveřejnění rozsudku v rozsahu výrokové části s velikostí a typem písma odpovídajícími písemnému vyhotovení rozsudku prostřednictvím veřejné internetové sítě na adrese rádia Svobodné rádio www.svobodne-radio.com ve lhůtě 30 dní od právní moci rozsudku na dobu nejméně 90 dní, a jímž přikáže, aby soud věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Spolek Svobodné rádio